

Artele Poetice in Poeziile lui Eminescu si Arghezi

Obisnuinta de a alatura cele doua nume ori de cate ori se fac referiri la marii titani ai poeziei romanesti, s-a constituit, poate, ca unul dintre primele argumente in favoarea unei posibile paralele Eminescu-Arghezi.

De la Eminescu, nici un alt scriitor nu s-a bucurat de o apreciere asemanatoare, ca cea alui Arghezi, de o recunoastere unanima, universala a operei sale, incat sa fie considerat "imediat dupa Eminescu", sau "egalul lui Eminescu", sau "noul Luceafar" al poeziei noastre, sau, chiar, un "nou Eminescu", care a transformat prin talent si geniu limba romana, descoperindu-i valente unice, originale, realizand expresivitati artistice dintre cele mai neobisnuite si mai interesante.

Arghezi facea parte, ca generatie, dintre primii cititori ai lui Eminescu si opera acestuia a constituit unul din punctele de trecere prin care creatia argheziana s-a conturat cu o incontestabila valoare.

Intr-un studiu al liricii argheziene nu pot fi ocolite referiri la poezia eminesciana. Pentru ca genul verbal al lui Eminescu si universul unic arghezian au puncte de inalta sensibilitate si discreta afinitate tocmai prin culmile pe care fiecare, in felul sau, le atinge cu valoare proprie.

Este intr-un fel semnificativ faptul ca atat poezia lui Eminescu, cat si cea a lui Arghezi au aparut intr-un moment in care arta literara nu-si gasea o forma superioara de concretizare poetica.

Arta Poetica reprezinta creatia in care scriitorul isi exprima propriile convingeri despre arta literara sau despre aspectele esentiale ale acesteia: menirea literaturii, rolul scriitorului, cum trebuie a fie opera literara.

-Arta poetica in poeziile eminesciene-

"Criticismul Meu" este adresata celor care nu sunt in stare sa scrie si care indraznesc sa critice operele sale. Poezia are ca tema relatia dintre critici si poeti, si ca subtema destinul poetului si ceea ce inseamna poezia.

Prima strofa exprima cu ajutorul metaforei "flori" poeziile si poetii. Anumiti poeti vor reusi sa-si capete popularitatea si sa se impuna prin operele lor, in timp ce altii vor esua in actul creatiei. Toti incearca sa se impuna "toate bat la poarta vietii", numai ca doar o parte din ei vor reusi, cei ai caror destin este de a fi poeti. Poezia presupune talent si daruire din partea creatorului.

Conditia poetului contemporan in antiteza cu conditia omului de geniu, aratata printr-o atitudine ironica, superficiala, lipsita de valoare.

Eminescu considera ca e preocupat de forma poeziei, incercand sa obtina rima perfecta, uitand ca la baza ar trebui sa stea ideile si mesajul transmis "insirand cuvinte goale". Poetul superficial se afla in antiteza cu omul de geniu, acesta fiind preocupat de lucrarea propriu-zisa.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

In strofa a treia este caracterizat omul de geniu, care incearca sa armonizeze ratiunea si sentimentele, trairile sale fiind intense, luand astfel nastere poezia, lucru demonstrate cu ajutorul epitetelor personificatoare "doruri vii si patimi multe".

Rolul poetului in legatura cu acele trairi este de a le transpune in idei si cuvinte, gasind forma perfecta dup ce a facu o selectie a acestora. Pe langa "neinduratii ochi de gheata", el trebuie sa devina propriul critic. Autocritica este necesara la alegerea ideilor potrivite, forma trebuie sa exprime ceva. Autocritica se impune si asupra propriei vietii, reprezentand echilibrul asupra vietii si operei sale. Finalizarea operei, face pe poet sa realizeze valoarea acestuia si-l va determina sa lupte pentru recunoasterea ei. Poetul continua sa caute perfectiunea: "Unde vei gasi cuvantul / Ce exprima adevarul?" omul de geniu simtind ca se indeparteaza de ideal, neputand sa-l atinga.

Ultima strofa se refera la opera criticilor, care este fara valoare, pentru ca apreciaza tocmai scrierile superficiale, care vor disparea in timp.

"Numai Poetul", din punct de vedere al continutului, poezia are doua strofe care corespund doua planuri, aflate in antiteza: planul omului obisnuit, si cel al omului de geniu. Omul obisnuit, este caracterizat prin efemeritate, supus trecerii ireversibile a timpului, avand o viata ciclica. Realizarile acestuia sunt inutile, care nu vor dainui in timp, aflandu-se sub semnul mortii. Motivul "marii infinite" sugereaza viata in care oamenii sunt simplii actori.

Omul de geniu se caracterizeaza prin invingerea timpului, operele sale facandu-l nemuritor si indiferent in raport cu lumea, neadaptabil in societate, cauta absolutul, refugiindu-se in scris, pentru ca astfel el poate fi inteles de cei asemenea lui.

Eminescu afirma ca poezia trebuie citita si inteleasa, adevarat fiind faptul ca poezia nu are sa descifreze, ci din contra, sa incifreze o idĂ©e poetica.

Poezia "Cu gandiri si cu imagini", nu atinge perfectiunea, fiind un esec reflectat si asupra existentei poetului. El este constient de la inceput ca nu va putea atinge absolutul, gandirile sale sugerand fondul si forma in gasirea mesajului potrivit. El nu adreseaza numai cititorului, dar si celorlalti aflati in preajma lui. Metafora "Visul vietii-mi cel chimeric", arata visul acestuia de a deveni cunoscut. El exagereaza forma pentru a impresiona, neglijand fondul.

Planul ideilor poetice est vazut ca foc al creatiei si al pasiunii pentru creatie. Versurile: "Egiptenei piramide / Un mormant de piatr-in munte / Zace-o-ntreaga tara moarta", sugereaza ideea de moarte si opera esuata. Atitudinea cititorului este de dezamagire, pentru ca in opinia autorului asteptarile sale vor fi neimplinite, negasind perfectiunea. Autorul isi tradeaza cititorul, inducandu-l in eroare prin forma frumoasa a versurilor. Ultimul vers este o metafora pentru poet, intorcandu-se la sfera funerara, sugerand neputinta poetului de a-si transmite ideile. In concluzie este o poezie pesimista.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Poezia "Cartile" este o oda inchinata literaturii in general, pentru ca din literatură s-a format poetul, având ca modele pe Shakespeare, Schopenhauer și divinitatea. Între poet și Shakespeare, există o apropiere spirituală, acesta fiind un prieten bun al sufletului său. Shakespeare este comparat cu Dumnezeu prin puterea sa de a crea opere de valoare: "Ca Dumnezeu te-arăți în mii de fete / Și-nveteți ce-un ev nu poate să te învete". În opera sa ascunzându-se o întreagă experiență de viață, sentimentală față de Shakespeare fiind de mulțumire, recunoștință și venerație. Opera lui Shakespeare este o deschidere a poetului spre lume, dorindu-și ca opera sa să fie apropiată ca valoare, de cea lui Shakespeare.

Al doilea model al poetului este Schopenhauer, fiind singurul mijloc de cunoaștere al universului. Divinitatea este o prezență de care poetul se bucură, simțindu-se inspirat de această prezență sacra.

Arta Poetică în poeziile Argheziene;

Poezia la Arghezi e însăși viața, e umbră și lumină care catifelează natura și dă omului senzația că trăiește cu planeta lui în cerc.

În "Frunze Pierdute" sunt arătate sentimentele față de destin, acestea fiind de melancolie, tristete, pentru că poetul simte eșecul în căutarea perfecțiunii. Poezia cuprinde două planuri cel al eului liric și al adresării.

Poezia este un monolog interior iar poetul se adresează lui însuși.

Sentimentele poetului în momentul creației sunt de frică, îndoială pentru că el nu vrea ca eșecul de până acum să se continue. Procesul creator îi dă o stare de neliniște gândindu-se că nu va putea să-și ducă opera la bun sfârșit. El simte față de sine o nemulțumire, temându-se că nu va realiza ceea ce și-a propus. Drumul pe care acesta îl are de parcurs pentru a finaliza opera este anevoios și presupune mult efort din partea lui și în loc să-l liniștească, îl tulbură. Condeiul și cerneala reprezintă forma poeziei, iar gândurile reprezintă fondul. Poezia înseamnă îmbinarea armonioasă între fond și formă, iar poetul nu știe dacă tema poeziei va fi cea mai potrivită și dacă va termina ceea ce a început. Opera se desprinde de poet, capătând o viață proprie, acesta fiind momentul în care are loc procesul de creație și opera ajunge să fie scrisă. Sursa inspirației ca și în cazul lui Eminescu, va fi divinitatea. Teama poetului eșecul propriei creații, acesta văzând procesul creației ca o tranșă poetică.

În "Ex Libris" se tratează tema destinului creator și a operei în raport cu procesul de creație. În mainile cititorului opera capătă noi semnificații și se îmbogățește cu sensuri noi. Folosirea comparațiilor întăresc calitățile operei ea transmitând sensibilitate și emoție estetică, cât și muzicalitate. Temele sugerate pentru opera sunt iubirea și sfera religiosului. Pe lângă inspirație este nevoie și de echilibru în construcția versurilor. Opera este echivalată metaforic cu o "fantomă de reverie", "umbră și aromă" sugerându-ne varietatea ideilor poetice și faptul că opera este un produs al imaginației scriitorului. Autorul oferă cititorului efortul muncii sale, opera care capătă viață prin lectură. Demersul creatorului este asemănat cu cel al divinității, necesitând timp și prelucrarea fondului brut. Scriitorul este definit prin metafora "om de sânge", sugerând existența sa concretă,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

---

efemera sin u in ultimul rand pasiunea pentru creatie. Autorul se jertfeste pentru opera sa, sacrificial acestuia fiind vazut inutil, gratuit cu toate ca rezultatul operei sale este unul bun, exprimand trairile lui. Aceasta concepie despre creatie se apropie de cea a lui Lucian Blaga, cunoscuta sub numele de "Luciferica".

In "Epigraf" este vorba despre dialogul dintre creator si opera sa, poezia prezentand planul eului liric si cel al adresarii. Opera se desprinde de creatorul ei si incepe sa aiba o viata proprie. Imaginea operei este prezentata prin comparatiile: "ca pasarile mici de catifea", "ca frunzele aurite", care semnifica sensibilitate si fragilitate. Creatorul se esec; in sufletul lui exista indoiala si teama eului liric. Cititorul este sensibil, retras si se poate apropia de opera prin sentimente de respect si veneratie. Rolul versurilor poetului devine acela de a provoca cititorului la descifrarea mesajului, sfiala si indoiala. Oximoronul "Caci Cel-ce-stie insa nu cunoaste / Varsa-ntunerice alb cu mana mea" exprima cele mai ascunse sentimente ale poetului care pot fi uneori contradictorii. Poetul este doar un instrument al divinitatii si al inspiratiei, si devine un fel de mesager trairii in transa in timpul creatiei. Poezia este un fel de testament adresat cititorului sau.

"Cuvinte Stricate" are ca tematica estetica uratului, incercand sa-l transforme in frumos. Vina pentru esecul creatiei, este atribuita cuvintelor, prin metafora "cuvinte stricate". In opera sunt folosite cuvinte care sugereaza dificultatile creatoare si neputinta autorului de a-si realiza opera. Cuvintele sunt personificate "betia", reprezentand starea de haos, de confuzie, de inadecvare intre ideea poetica si exprimare. Metafora "mocerle cu stele" exprima degradarea ieiilor poetice, in timp ce "martisorul" si "roadele" sugereaza idealul pe care poetul vrea sa-l atinga. Solutia pentru iesirea din impas este una radicala, propunandu-si sa ignore cuvintele si sa nu mai incerce sa le modeleze printr-o atitudine indiferenta. La final este sugerata nemulmirea eului lyric fata de propria neputinta si dorinta nemarturisita de a-si recapati puterea creatoare.

La Arghezi, nici un mestesug nu este mai frumos si mai bogat, mai dureros si mai gingas totodata ca mestesugul blestemat si fericit al cuvintelor.

Arghezi este omul care a iubit cu patima valoarea reala, adevarul si frumusetea care a detestat cu patima prostia, meschinaria si minciuna. Pe Eminescu l-a cunoscut prin creatia sa, l-a apreciat si l-a recunoscut, l-a venerat si i-a purtat un profund respect al luciditatii, pe Eminescu, Arghezi l-a iubit. Formula Eminescu-Arghezi a devenit in timp obisnuita, proprie, curenta. Iata ca Arghezi facuse sa se presimta peste ani geniul ce ii va incorona creatia, valoarea remarcabila a operei sale.